

føtning til den Fremgangsmaade, man bruger i Kommunerne, og den er ogsaa i stærk Modføtning til Fremgangsmaaden i forskellige fremmede Stater, hvor man ikke saaledes sammenbrynger Penge i Statskassen uden at have Brug for dem. Da nu altsaa Statskassens Status efter Omstændighederne er meget god, og vi saaledes meget vel kunne afse disse Penge, og der er betydelig Trang ude i Landdistrikterne, finder jeg, det er en overordentlig hensigtsmæssig Foranstaltning at foreslaa, at dette Beløb 1,600,000 Kr., som er Land- og Ligningsstatternes Beløb for dette enkelte Aar — mere er der jo ikke Tale om — gaa over til Kommunerne. Ja, jeg kunde til Støtte for denne Betragtning endvidere tilføje, at baade Regeringen og Flertallet i begge Ting for Resten tidligere har anerkendt samme Princip; man har ved Love af 1894 og 1895 ladet Beløb, ganske vist ikke saa store som dette, men alligevel ret betydelige Beløb, gaa fra Statskassen over til Amtskommunerne. Det er jo et noget lignende Princip, og det forekommer mig, at Regeringen endvidere har anerkendt Princippet i de Skattelove, som foreligge i det andet Ting. Der foreslaar jo Regeringen, at der skal gaa ganske anderledes klækkelige Beløb end Land- og Ligningsstatten fra Statskassen over til Kommunerne. Regeringen gør endog ikke en Gang Regning paa, at disse Beløb skulle fuldt dækkes ved Formue- og Indkomsskatten. Regeringen lader ved disse to Lovforslag om Formue- og Indkomsskat og om Overgang af Statsstatter til Kommunerne et Beløb af omtrent 800,000 Kr. udættet, saa Princippet er ikke saa fremmed for den høje Regering og for Flertallet af dette Ting, det synes at være anerkendt, og jeg synes ogsaa, at fra hvilken Side man end vil se det, er det saa rimeligt og vel begrundet, som tænkes kan. Der gøres forskellige Indvendinger mod Forslaget der er ogsaa gjort Indvendinger her i Dag, der er gjort den Indvending, at det vil vanskeliggøre Forhandlingerne om de Skattelove, som foreligge i det andet Ting. Jeg forstaar aldeles ikke den Indvending, det er mig aldeles umuligt at fatte, hvorledes dette Forslag paa Finansloven i mindste Maade skalde vanskeliggøre Forhandlingerne om Skattelove i det andet Ting. Selv om ogsaa Skattelovene gaa i Orden, hvad jeg meget vil ønske, og hvor jeg vil bidrage, hvad jeg formaar til, at det kan lykkes, saa vedkomme de dog ikke det kommende Finansaar, det er derfor ikke udelukket, at en saadan Bevilling er lige fuldt nødvendigt og lige fuldt forsvarelig for det kommende Finansaar. — Naar det dernæst tales om, at

det skalde stride mod Grundlovens § 47, forekommer dette mig lige saa ubegrundet. Dette Forslag kan dog ikke i fjerneste Maade stride mod Grundlovens § 47. Den paagældende Paragraf lyder saaledes: „Ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov.“ Men her er jo ikke Tale om at paalægge nogen ny Skat, heller ikke Tale om at ophæve nogen gammel Skat, heller ikke Tale om at foretage allermindste Forandring, saa jeg kan ikke se, hvorledes dette uheldige Forslag her i fjerneste Maade kommer denne Bestemmelse i Grundlovens § 47 ved. Jeg skal derfor slutte mine Bemærkninger om dette Punkt med meget indtrængende at anbefale dette Forslag til det høje Tings Bevillige, og ogsaa anbefale, at vi se at arbejde paa, at der kommer noget ud af dette Forslag, der, som sagt, er overordentlig hensigtsmæssigt og tidsvarende.

Ja, saa var der et tredje Punkt, som den højtærede Finansminister berørte, det var et Punkt paa § 24 B, hvor Folketinget har nægtet et Beløb til Revisionsrestancer. Jeg haaber ikke, at dette Punkt skal berede nogen særlig Vanskelighed. Det er jo det høje Ting bekendt, at vi for nylig have vedtaget en Lov, som forøger Personalet i vedkommende Revisionskontor med en Fuldmægtig og to Assistent, og Folketinget har nu ment, at dette kunde være tilstrækkeligt i alt Fald for Tiden, og jeg skal derfor anbefale, at man bliver staaende ved det, som den ny Lov nu har etableret.

Den højtærede Konseilspræsident omtalte et enkelt Punkt paa sit Budget, nemlig de 2,000 Kr. til det internationale Fredsbureau i Bern. Jeg skal slet ikke komme ind paa at omtale det videre, vi have jo haft Lejlighed til at omtale det saa ofte. Jeg kan ikke se rettere, end at det er en meget god og en meget nyttig Bevilling. Her er jo kun Tale om det Beløb een Gang for alle, saa jeg synes ikke, der er nogen særlig Grund til at nægte det Beløb. — Den højtærede Kultusminister omtalte et Par Punkter for hans Vedkommende, nemlig for det første dette, at Folketinget havde nægtet et Beløb af 240,000 Kr. i 10 Aar til ny Kirker i Kjøbenhavn. Det er ganske rigtigt, at Folketinget har nægtet det Beløb, men Folketinget har ikke absolut modsat sig Bidrag ogsaa til ny Kirker i Kjøbenhavn, idet man nemlig nu i en Række af Aar har givet Bidrag til Kirker i det øvrige Land. Folketinget har antydet, at man selvfølgelig vil handle paa samme Maade over for Kjøbenhavn, hvor der er Trang til Stede, som over for det øvrige Land. For det øvrige Lands Vedkommende har man ydet Bidrag, naar der ved